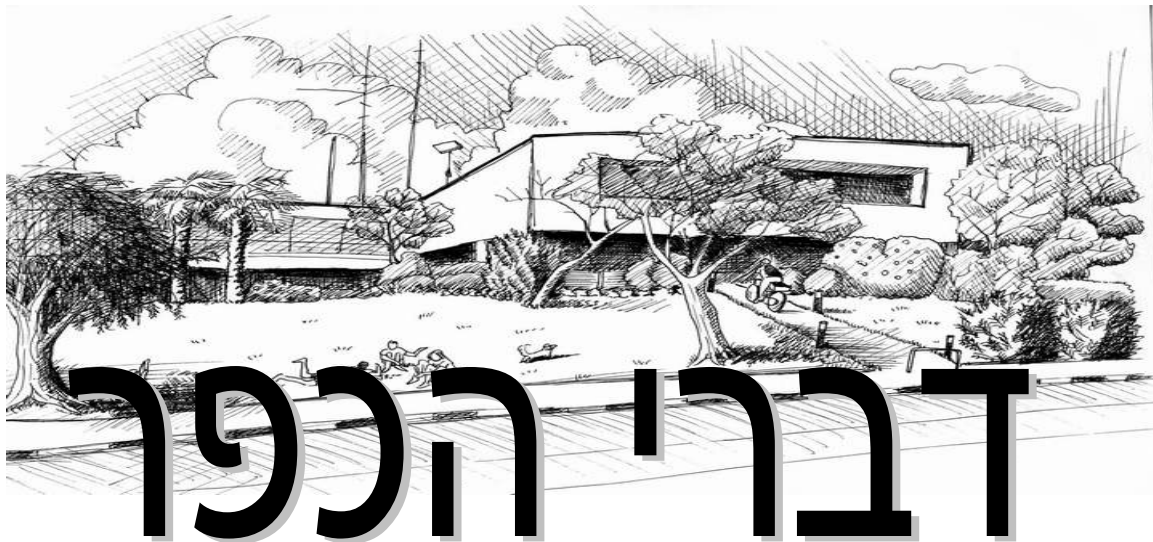

אֵשׁ וְכַפּוֹר

חברת פרוסט (תרגום שרית שץ)

יש אומרים קץ העולם בָּאֵשׁ
יש האומרים בְּכַפּוֹר,
בשל תְּאוּתִי שטעמן עִיקֵשׁ
אני עם אלה ההולכים בָּאֵשׁ.

אם אש חורבן פעמיים ישרור
ידעתי דִּי טוב את הַשְּׁנֵאָה
כדי לדעת שְׁהָרֵס הַכְּפּוֹר
גם הוא עָצוּם מִיָּדָה
ומעמיק חֲדוֹר.

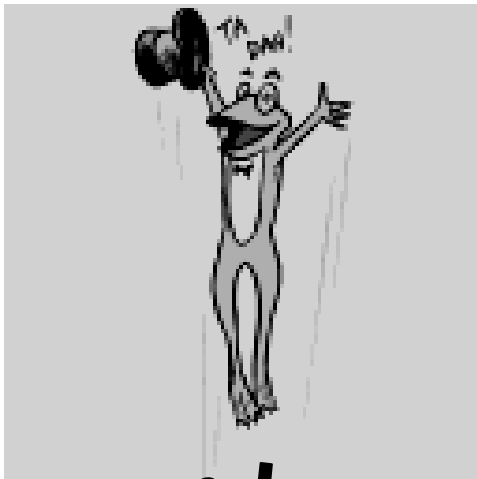
גיליון מס' 2012 * א' אלול תשס"ו * 25 באוגוסט 2006

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org il.

ימי הולדת

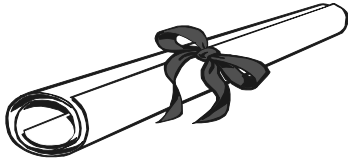
26/8	אלעד פרחי (נכד וטרמן) תמיר שובל (נכד)	1/9	אלי ריפקינד (נכד) שגיב שטיינר ראובן מנדז'יגורסקי (נכד ויטה מ.)
27/8	בלנש לוי ינון אגם דינה ראובנוב דניאל שובל (נכד) ניקול מנדז'יגורסקי	2/9	יוסי ליפא שמעון פינקוס אנדרו איסטון דינה ממרן (נכדה - נמנוב) שקד ממרן (נכדה - נמנוב) נריה כהנא (נכד ר. כהן) אליוט סינה (נכד)
29/8	קרן ג'קסון רנה כרם		
30/8	דורי בן-חנוך שחר עדר (נכדה) דורון מרום		
31/8	עין-יה ניר אביב גולן (נכד)		

מזל-טוב!

ימי נישואין

27/8	אלזה ואדם בן-חנוך רמי וליאוני גולן
28/8	אילת ואבנר מרום
29/8	נאוה וג'ק בלוך
2/9	קרן ומיכאל ארנברג עימנואלה ויריב פרימוסט

פינת מערכת

החיים חזרו לשיגרה. באמת? יש מאיתנו שכבר שמעו יותר מידי פעמים בחייהם את המשפט הזה "החיים חזרו ל..." מהו אומר? העובדה היא, שבכל פעם כשהשיגרה מעיפה אותנו החוצה, משהו משתנה בנו. והמשאלה היא, רק לקבל עוד כלים על מנת לשרוד בתוך כל הבלתי צפוי, הרע הזה. לו רק נהיה מפוקחים יותר, טובים יותר. סלחניים יותר, אוהבים יותר. שהרי אם לא נשתנה, אומרים לנו שיהיה עלינו לעבור עוד טלטלה, עד ש.... עד שנקנים.

חיילי מילואים מפגינים אוזלת יד של ממשלה, ואף שר או חבר כנסת או ראש ממשלה לא יוצאים מהחדרים הצוננים שלהם אל החום הלוהט שם בחוץ. נראה שכולם קשה להתמודד.

עוד אזעקת שוא נשמעה היום – בטעות. אישה אחת הובהלה לבית החולים – בהלם.

עם קשה עורף אנחנו, אבל העורף כבר תפוס. דרושה אופטימיות בתוך להט הימים החמים המתישים האלה. היא עוד תשוב, כנראה קצת נחה לה בצל, מחפשת שפיות זמנית.

יש גם הרבה טוב מסביב, אנשים תורמים, רוצים לתרום מזמנם מכספם מאונם, האם בתוך כל הכאוס הזה מתאים בדיוק שיהיה לנו נשיא חשוד בניאוף, שר משפטים שחושק בחיילת, ראש ממשלה יהיר, שר ביטחון חסר ניסיון, ומחפשים גם את ראשו של הרמטכ"ל....

תנו קצת לנוח. תנו לאנשים ללקק את הפצעים, לחבוש, לחזור הביתה, לחבק, להירגע.

שיהיה כבר חורף ודי.

ולענייני העלון: (שמתם לב שישנם שוב איורים?)

* זיק גולן מתנצל שהמדור שלו "אקונומולוגיה" עדיין בהמתנה. זיק ימשיך אותו כשיחוש שהגיע שוב זמן לעסוק בכשכאלה עניינים.

* בפרסומות – לא עסקנו עד היום. על הפרק, עידן חדש. מי שמעוניין בפרסומת עסקית, תהיה אפשרות לפרסם כאן בתשלום סמלי כמובן. 100 ₪ לעמוד.

* חברים מתלוננים על חוסר התשובות שבתשובות הנוגעות לשאלות שנשאלות מעל דפי העלון. מבחינת המערכת – זה מה יש.

סיפור עם מוסר השכל מאוד חשוב !!

הניצול היחיד מאוניה שנטרפה בים, נסחף עם הזרם והושלך על חופו של אי בודד. הוא התפלל בלהט לאלוהים שיציל אותו, וכל יום נהג לסרוק את האופק מקצה ועד קצה.

תשוש, רעב ופצוע, הוא הצליח לבנות לעצמו צריף קטן מעצים שנסחפו אל החוף. לפחות יהיה לו מחסה מחיות טורפות. הוא הכניס לצריף את מעט חפציו שהיטלטלו איתו בים, זה היה כל רכושו בעולם.

באחד הימים, כאשר יצא מצריפו והלך אל היער לחפש מזון, פרצה דלקה וכילתה את הצריף ואת חפציו. להבות האש גדלו והתפשטו ואיימו לשרוף את כל היער. עשן שחור היתמר אל על, והכל היה אבוד - הצריף, החפצים.. הוא גנח בצער וכאב, ופנה בכעס לאלוהים: "איך, איך יכולת לעשות לי את זה???" איך אתה מביא עלי אסון אחר אסון???"

למחרת, בבוקר מוקדם, הוא קם משנתו במערה סמוכה לשמע רעש מנועים של ספינה מתקרבת. היא באה כדי להציל אותו.

"איך ידעתם שאני כאן?" שאל את מושיעיו.

"ראינו את סימני האש והעשן ששיגרת אלינו.. ענו לו.

קל מאד להתייחס כשדברים לא קורים כמו שאנחנו חושבים שהם צריכים לקרות. זה אמנם קל, אבל אסור לנו להתייחס. כל מה שקורה בעולם הזה, קורה עם סיבה, תכלית וכוונה. ובכל דבר, אפילו הקשה והמכאיב ביותר, צריך לחפש את קצה החוט, המוביל לדבר הבא.

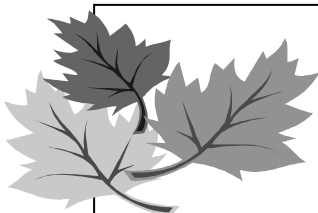
אז תזכרו את זה בפעם הבאה ש"הצריף הדל שלכם נשרף..". - זה יכול להיות סימן עשן שנשלח למקום שאליו הוא היה צריך להישלח, כדי להוציא אתכם מאיפה שאתם תקועים - למקום חדש וטוב יותר...

כשאדם יודע שכל מאורעותיו הם לטובתו, זאת הבחינה היא מעין עולם הבא.

רבי נחמן מברסלב

- אם זה מנחם ולו במעט, אז תודה לרבי נחמן. ואם לא, ננסה שוב לטעת תקווה - בפעם הבאה, עם איזה חכם אחר. ובינתיים; המון כוח לחייד, לבריקה, למזגן, ולאהבה.

שבת שלום – טוב להיות בבית
שושנה שרקי.

נזכור

א	באלול תשמ"ח	14.8.88	ברני דב מרכס
ז	באלול תשס"ד	24.08.04	אנט מעין
ח	באלול תשמ"ז	2.9.87	שרון ליפא

פירורי שיגרה

לאחר שבילינו יחדיו בפירורי מלחמה 1 ו-2 ולאחר שעבדנו גם את פירורי הפסקת האש, אך טבעי הדבר שנבלה ביחד גם בפירורי השגרה, שנדמה שמעולם לא ייחלנו לה כל כך. מצד שני או בעצם מאותו הצד, כפי שספרנו בעצבנות את ימי הלחימה המרים, נראה לצערנו כי השגרה הנוכחית היא רק מסווה לספירה לאחור לקראת העימות הבא, ויש רק לקוות שעד שהוא יגיע יגמרו כבר כל ועדות החקירה, יוסקו המסקנות, יופקו הלקחים, והכי חשוב יתוקנו הליקויים כדי שנוכל להתמודד טוב יותר...

טיסות נכנסות – איך שנדמו קולות הקרב, וסימני השגרה נראו במקומותינו, שמחנו לפגוש על המדרכות ועל שפת הבריכה את המבקרים הרבים שהגיעו לחופשת מולדת. ניתן היה לפגוש את **יונתן בולטר** שהצטרף לגלי, שהגיעה לפניו.

מרב דורון וניב בולדווין (לבית עמר) שהגיעו והרחיבו את החיך על הפנים של סבא ג'קי וסבתא **טוטסי** עד אין קץ, הם ינצלו את הביקור שהתקצר גם לחגוג יום הולדת למרב (מזל טוב עד 120).

בן ואמה לבית ליפשיץ הגיעו אף הם לחופשת הקיץ המסורתית לבנים מתמיד, הוכחה לשהייה הממושכת מידי באנגליה. מיד הם השתלבו עם החבר'ה כאילו מעולם לא עזבו, ו"תופסים" מלאי צבע בבריכה לקראת שובם לארצה הקרירה של הוד מעלתה, מולדת ה"פיש אנד צ'יפס". **אמה** גם תנצל את ההזדמנות ותחגוג עם חברותיה, ביום שישי הקרוב את חגיגת בת המצווה. מזל טוב לאמה ולכל המשפחה, רק שתדעי לך שהפסדת פעילות שנת בר מצווה מדהימה.

הדס (לבית כהן) **מיקי** ושני ילדיהם **נס וזוהר** עשו את כל הדרך אלינו מאוסטרליה, לא רחוק משם מניו-זילנד, הגיעה **שולי** לציון יום השנה של **מטי דיבון ז"ל**.

גרעין צבר – שכבר נמצא בארץ אורז מזוודות ועושה דרכו אלינו לאחר העיכוב ושינוי התוכניות, שנכפו עלינו עקב המצב. החדרים מוכנים, הגינה מטופחת, (כדאי לגשת ולראות), המשפחות המאמצות יתכנסו השבוע למפגש תיאום, אני בטוח שבית כפר הנשיא ידע לתת לחבר'ה האלה הרגשת בית וחמימות. מגיע להם.

"חפלת" סיום המלחמה – אם בכל זאת מנסים למצוא משהו טוב במלחמה האחרונה, אי אפשר שלא לציין לשבח את ארוחת הערב המשותפת על שפת הבריכה, פרי יוזמתן המבורכת של **קורין שפרונג ורג'י פרלסון** שאין מספיק מילים כדי להודות להן. שפע ומגוון המאכלים הטעימים יכול לפאר כל קייטרינג או מסעדת גורמה, ותיקי המקום טוענים שהאווירה הזכירה במשהו את המדורה הגדולה שנערכה במכתש שהותיר הפגז הסורי ה"טועה" במלחמת ששת הימים.

אם זה לא מוגזם לבקש, אפשר להתארגן מידי פעם לערבים כאלה גם ללא צורך במלחמה מקדימה...

חתונה מאוחרת – הפעם המציאות ולא הסרט. **רינת אורן ובח"ל** שנאלצו לדחות את חתונתם עקב המצב יעמדו בקרוב מאוד תחת החופה. כנראה שהאהבה שם כל כך גדולה שאפילו הדחייה שאיפשרה מחשבה נוספת, לא הצליחה לעמם... שיהיה במזל טוב לכל המשפחה, וכמובן לזוג הצעיר.

זהירות לא לגעת – במהלך השבוע האחרון אירחנו אצלנו במשק חיילים שתיגברו את כוחות המשטרה לטובת איתור נפלי פגזים וטילים שלא התפוצצו ועלולים לגרום לאסונות כבדים. הדיווחים האחרונים מספרים על כ-20 נפלים כאלו שהם מצאו והצליחו לפוצץ באופן מבוקר. ואתם, מי שנתקל בחפץ חשוד כזה, לא לגעת או להתקרב בשום מקרה, אלא לסמן את המקום ולהזעיק את כוחות הביטחון, כדי שלא יהיה חלילה אסון.

תיירות פנים – השקט המבורך גם מאושש את ענף התיירות והצימרים. גם אצלנו התפוסה מתחילה לעלות בצורה מרשימה, סופי השבוע מלאים וכך גם ראש השנה.

שנת הלימודים הקרובה – מתקרבת במהירות לדאבונם של הילדים, שלא זכו השנה לחופש "נורמלי" כהרגלם. נקווה ששלל החוויות שבכל זאת צברו במהלך שבועות האחרונים לטוב ולרע, יאפשר להם להשקיע בלימודים כמיטב יכולתם. וגם המורים שלא בדיוק הצליחו ל"מלא מצברים" ימצאו בתוכם כוחות מחודשים במשימה הקשה שהם נטלו על עצמם.

יום חמישי ההפוך – ביום ה' הקרוב ייערך לילה הפוך לבני ובנות כיתת "תבור" הנפרדים מהתלתונים ועוברים לנעורון. כמובן שיערך גם טכס ההשבעה המסורתי ועוד הפתעות.

בגרות מוקדמת - ביום שני הקרוב תיערך מסיבת פרידה לבוגרי הגן שעוברים לכיתה א'. גם עבורנו אישית זו חגיגה, כי בשעה טובה, ולאחר דרך ממושכת אנחנו נפרדים בעצב, שמחה, והרבה הכרת תודה ממערכת "הגיל הרך".

מסיבות סיום – כמו תמיד בצד ההתארגנות לשנה החדשה העומדת בפתח, אי אפשר לוותר על שלל מסיבות הסיום והפרידה. ביום רביעי הקרוב מסיבת הסיום בתלתון הצעיר, ילדי כיתה ג' עוברים לתלתון הבוגר. היכוננו! היכוננו! הצגת הסיום המסורתית של ילדי התלתונים תיערך אי"ה
30/8ב

מערכת הגיל הרך – למרות הזמן הקצר והמלאכה המרובה הולכת ומתגבשת תמונת הגיל הרך בשנה הקרובה: יהיו לנו פעוטון גנון בוגר וגן חובה. לקראת השינויים והמעברים, שיפוצים ותיקונים, יהיו הגנים סגורים בסוף השבוע הבא. אנא התארגנו בהקדם.

טיסות יוצאות – ניסן פלמה עוזבת אותנו לטובת סיבוב בחו"ל. נסיעה מוצלחת ומהנה, אנחנו כבר מתגעגעים ומחכים לשובך.

תודה - איילת מרום ביקשה למסור את תודה הרבה, עבור כל הפינוקים שהרעיפה עליה מערכת החינוך לרגל יום הולדתה שחל בשבוע שעבר, היה שווה, ואנחנו מוסיפים: מגיע לה!!!

כדורגל – בשעה טובה ומוצלחת מתחדשת עונת הכדורגל. נאחל הצלחה לקבוצות המעורבות בגביעי אירופה השונים. נקוו לעונה מוצלחת וללא אלימות.

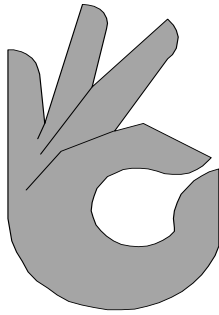
מבצע ניקיון – ביום שישי הקרוב באזור המוסכים יעמדו בני הנעורים לרשותכם לשטיפת וניקיון מכוניותיכם. המבצע נועד למען גיוס כסף לטובת שיפוץ המטבח במועדון הנעורים. תעשו טובה ותתחשבו.

וכמו תמיד נאחל לכם גם השבוע שבת שלום ושיעבור לכם הכול ממול.

דורית אבי אביב גליל גולן בת-אל ליהי וכרמל רוזנקרנץ.

זמן תודות

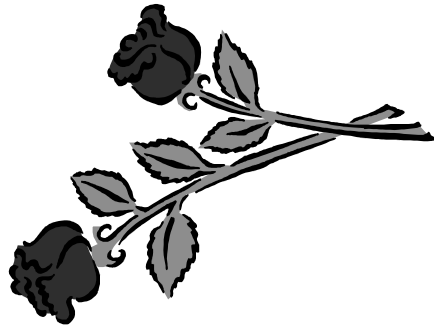

לארי שטיינר - על פינת התה והקפה.
 לרוי בוסקילה - על ההנחייה.
 לגבי טנא - על עזרה בהפקה.
 לך לאה - על פינת העוגות והעזרה בברירה.
 גיאקי עמר - על הובלת הציוד והחזרתו.
 הדס ומעוז - על ההגברה וההובלה.

ולכל האנשים הטובים שעזרו, וכמובן תודה גדולה לכל חברי בני ותושבי
 כפר הנשיא שבלעדיכם, בלי המורל הטוב, הפירגון והעזרה - הערב כמובן
 לא היה מתקיים.

מי יתן ונמשיך לייצר עוד הרבה אירועים כאלה ביחד - ושיהיה רק שלום

שלכם
 רגיי וקורין.

על מבצע האירוח לעובדי הבונים במלונן שלנו

אומרים שאין כמו בעל ניסיון וכך היה גם הפעם בפרוץ הקרבות.
 במפעל התחלנו להתארגן לימי המלחמה שבפתח.
 כידוע, למפעל צוות עובדים שבימים כתיקונם ובמיוחד בימי פורענות הם
 המשאב החשוב ביותר וחלק גדול מהם גרים בקרית-שמונה, צפת וחצור.
 הדאגה לשלום העובדים ומשפחותיהם היה אחד הדברים הראשונים
 שהנהלת המפעל נתנה עליו את הדעת.
 לקיבוץ שלנו יש מסורת ארוכת שנים של הושתת יד בימים קשים, וכך
 בלי היסוס הקיבוץ נענה לקריאת מנהל המפעל להעמיד לרשותנו את
 חדרי האירוח במלונן ולשכן בהם חלק מהעובדים ומשפחותיהם.

בהמשך הימים הקיבוץ התחיל להצטייר בתור מקום שקט באופן יחסי
 באזור והעזנו לחשוב שניתן להביא חלק מהמשפחות אלינו.

קורין הפשילה שרוולים ותוך זמן קצר היינו מסוגלים לקלוט את המשפחות שהיו זקוקות לסיוע, ביניהן כאלה שבתיהם נפגעו. המשפחות החלו להגיע, מי בבוקר ומי בלילה ובסופי שבוע.

כידוע לכם לא מעט משפחות עזבו את הצפון וירדו דרומה בכדי להימלט מהקטיושות. הישג גדול הוא שהמפעל המשיך לעבוד ביום ובלילה במשך כל חודש הלחימה, הודות למאמץ של כל הצוות המסור.

בשם המפעל תודתנו ניתנת לכל אלה שעזרו לנו להתגבר על כל המצוקות.

לקורין שפעלה גם בתור אם בית, לצוות חדר-האוכל שהמשיך לספק לנו אוכל בזמן שהסירנות היו מתריעות לעבור למרחבים מוגנים. לצוות המרכולית, המכבסה, המחסן ולעוד חברים רבים וטובים.

בסיכום קלטנו 17 משפחות שיחד עם הילדים מנו כ- 50 נפשות ששהו אצלנו באירוח לתקופה של שבועיים. ובשעה טובה כולם חזרו לבתיהם מלאי התפעלות מהיחס החם והטיפול המסור שזכו לקבל אצלנו. הם ביקשו ממני להיות להם לפה ולהודות לכפר-הנשיא ולהנהלת הבונים עבור האירוח הנהדר. זהו אות כבוד גדול לקיבוצנו.

זמי בן-צבי

רשימת שומרים לשבוע 25/8 עד 31/8

תאריך	יום	שם
25/8/06	שישי	יוסי מלינה
26/8/06	שבת	אפרים מעין
27/8/06	ראשון	אבי מרום
28/8/06	שני	אילן מדינה
29/8/06	שלישי	מיקי נוי
30/8/06	רביעי	בועז נאי
31/8/06	חמישי	אמיר נבות

הדרך, האמת והחיים

מאחר והפורום באתר של דוד אלמן סגור בפני כותבי עברית (ובנוסף אני משתתף גם בדבריו של דוד, המופיעים בפורום, שהעברית של התנ"ך נשמעת הרבה יותר טוב במקור העברי מאשר בתרגום האנגלי) לא נותר לי אלא להצטרף לפורום דרך דברי הכפר ובעברית. חשוב לי להדגיש שהדברים אינם נכתבים מכעס או מהתמרמרות, הפורום הוא אחלה. ועל אף שלעיתים הוא מזכיר את "מועדון 700" של פאט רוברטסון, הוא נראה כמו מקום מפגש נחמד ונוח למי שכאן ולמי שכבר לא נמצא כאן. בכל אופן לאחרונה התפתח דיון מעניין בפורום בנושא אלוהים ואמונה, בעקבות דבריו של רוי בוסקילה, נצר למשפחת רבנים מפוארת במרוקו, שחלקים מובחרים ממנה היגרו לאנגליה. בתור מי שנשללה ממנו הזכות להשתתף בפורום, הייתי רוצה לצרף כמה טענות לדיון מכאן:

אתחיל בציטוט שמצאתי באתר של קבוצה המכנה את עצמה "קהילה משיחית":
 [X] "אמר לו ישוע: אני הדרך והאמת והחיים." [Y] "ואם אתה מודה בפיך שישוע הוא האדון. ומאמין בלבבך שאלוהים הקים אותו מן המתים - תיושע." (מתוך אתר של קהילה משיחית)
 כמו שתבחינו מיד, האמירה של ישוע, במשפט הראשון, היא אמירה מוחלטת. אין דרך אחרת, ואין אמת אחרת ומן הסתם גם אין חיים אחרים מלבד אלה של ישוע. מתוך זה נובעת האמת של המשפט השני. רק מי שיאמין בישוע ובעובדה שמת ושב לחיים, יינצל.

לפני שאני מתמודד אם האמת המוחלטת הזאת המופיעה בציטוט, אני מבקש לומר כמה דברים כלליים בנושא אדם ואלוהים: אלוהים הוא נעלם אחד גדול, שמתחלק באופן שווה בין כל בני האדם ששייכים למין האנושי ומאמינים בו בצורה כזו או אחרת. אבל מעת לעת קמה קבוצה של אנשים נותנת בו סימנים וקובעת לעצמה מונופול על מי הוא, מה הוא, ומה טיב היחסים העומדים בין האל לבין אותה קבוצה נבחרת. התופעה הזו מתקיימת לאורך כל התרבות האנושית ובשל כך היא גם אנושית מאוד. אבל עם זאת צריך להודות שכל ניסיון אנושי שכזה, מצמצם את מהות האל והופך אותה מאוניברסלית לפרטיקולרית מצומצמת. כלומר כל ניסיון מצמצם שכזה מפחית ממושג האלוהים הכללי. עד כאן דברים כלליים על הנושא (בשביל הנימוס) ועכשיו נערוך כאן מלחמת תרבות קטנה בשאלת האמת המוחלטת:

באופן כללי מהניסיון האנושי ומאבקו באדישות העולם האכזר, עולה שאמת מוחלטת יכולה להתקיים במציאות יחסית רק באמצעים אלימים.
 הציטוט הראשון שאביא כדי להסביר את המשפט שמופיע למעלה יהיה מחזון יוחנן פרק כ':

כ וארא מלאך יורד מן-השמים ובידו מפתח התהום וכבל גדול: 2 ויתפוש את-התנין את-הנחש הקדמוני הוא המלשין והוא השטן ויאסרהו אלף שנים: 3 וישליכהו אל-תהום ויסגור עליו ויחתום עליו למען אשר לא-ידיח עוד את-הגויים עד-מלאת אלף השנים ואחרי-כן יותר לזמן מצער: 4 וארא כסאות וישבו עליהם והמשפט נתן בידם ונפשות ההרוגים על-עדות ישוע ועל-דבר האלוהים ואשר לא השתחוו לחיה ולצלמה ולא קבלו את-תווה על-מצחותם ועל-ידם ויחיו וימלכו עם-המשיח אלף שנים: 5 ויתר המתים לא-חיו עד-מלאת אלף השנים זאת התחייה הראשונה: 6 ומי שיש-לו חלק בתחייה הראשונה אשריו וקדוש הוא בהם לא-ישלט המות השני כי יהיו כוהנים לאלוהים ולמשיחו ומלכו אתו אלף שנים: 7 ואחרי כלות אלף השנים יותר השטן מבית משמרו: 8 ויצא להדיח את-הגויים בארבע כנפות הארץ את-גוג ומגוג ולקבצם למלחמה אשר מספרם כחול הים: 9 ויעלו על-מרחבי ארץ ויסבו את-מחנה הקדושים ואת-העיר החביבה (ירושלים) ותרד אש (מאת האלהים) מן-השמים ותאכל אתם: 10 והשטן אשר הדיחם הושלך באגם-אש וגפרית אשר-שם גם-החיה ונביא השקר ויסרו יומם ולילה לעולמי עולמים: 11 וארא כסא לבן וגדול והיושב עליו מפניו נסו ארץ ושמים ולא-נמצא להם מקום: 12 וארא את-המתים הקטנים עם-הגדולים עומדים לפני הכסא

וספרים נפתחים ויפתח ספר אחר והוא ספר החיים וישפטו המתים מן-הכתוב בספרים כמעשיהם: **13** וישב הים את-מתיו והמות והשאלו השיבו את-מתיהם וישפטו איש איש כמעשיהם: **14** והמות והשאלו הושלכו באגם-האש והוא המות השני: **15** וכל-איש אשר לא-נמצא כתוב בספר החיים הושלך באגם האש:

כמו שאתם רואים, מחזון יוחנן עולה שבסופו של חשבון כל מי שלא מאמין בשה וי'בספר החיים של השה" לא יינצל וימות מוות איום ונורא בצליה באש הגהנום, אם באלף הראשון, ואם לא הבין את הרמז אז גם באלף השני. במשך אלפי שנים, כמו קבוצות כאלה ואחרות שהלכו בעקבות ישוע, נרדפו בתורן ואחר כך רדפו בתורן את בני הקבוצות האחרות. כי מה שקורה בעצם לקבוצת בני אדם שמתחילה להאמין שהאל נראה רק כמו שהם מדמים אותו לעצמם, ושזה מה שמבדיל ומציל אותם משאר האנושות (שתלך לעזאזל במוקדם או במאוחר), זה שבסופו של חשבון הקבוצה מוצאת עצמה מאמינה באמת ובתמים **באמת המוחלטת** שלה.

עכשיו, כמו שכבר אמרתי, עברית היא שפה נפלאה והפרוש הבא שאביא לא יתפוס באף שפה אחרת מלבד עברית. מצד אחד אמת מוחלטת היא אמת אבסולוטית, אבל מצד שני, בעברית, היא גם אמת שקבוצה של בני אדם החליטה עליה ולכן היא אמת מוחלטת (מוחלטת מלשון של החלטה). מכאן ואילך כופה הקבוצה את ראייתה זו על שאר הקבוצות האנושיות באהבה, בכוח, או באמצעות שניהם. הדוגמא הראשונה שעולה בדעתי היא האינקוויזיציה: ברגע שהכנסייה החליטה שהצורה שבה היא רואה את העולם והסדר הקוסמי היא מוחלטת, הרי כל מי שסתר את דעתה עלה באש, או עונה, או שניהם ביחד. כאשר קופרניקוס טען שלפי העובדות שבידו כדור הארץ איננו מרכז היקום, אלא כוכב נידח באיזו גלקסיה זנוחה בקצה היקום, כל מי שהלך בעקבותיו מצא עצמו עולה על המוקד. ג'ורדאנו ברונו בער באש בקאמפו דיפיורי וגלילאו הוכרח לחזור בו מהטענה הדבילית כל כך בעיניו של הכס הקדוש, ורק אח"כ מלמל בשביל הפרוטוקול "ואף על פי כן נוע תנוע הארץ".

בגמרא, ספר שאני מאוד אוהב על שום החוכמה הרבה שאגורה בו, מופיע מדרש יפהפה שמסביר לנו את הסכנה שישנה באמת המוחלטת לבני אדם: במסכת שבת לג. מסופר שרבי שמעון בר יוחאי ובנו ר' אלעזר ישבו במערה שנים עשרה שנה ולמדו תורה (יש אומרים ששם נכתב "ספר הזוהר"). מקץ שנים עשרה שנה יצאו רשב"י ובנו מהמערה וראו אנשים חורשים וזורעים, אמר (ר' שמעון) אלה מניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה, כל מקום שנתנו עיניהם בו היה נשרף. יצאה בת קול ואמרה להם להחריב עולמי יצאתם חיזרו למערתכם. חזרו למערה, כשיצאו לאחר י"ב חודש כל מקום שהיה מכה ר' אלעזר היה מרפא ר' שמעון, אמר לו (ר' שמעון) די לעולם בני אני ואתה...

ראו כמה יפה מטפלים חז"ל בנטייה הזו של האדם לכפות את האמת המוחלטת שלו על שאר הבריות. רשב"י ובנו ישבו במערה שנים עשרה שנה וגיבשו לעצמם במשך כל אותן שנים תפיסה מוחלטת של העולם. כאשר יצאו מן המערה עם אותה אמת מוחלטת, הבחינו בבני אדם שחורשים וזורעים, כלומר עושים מה שבני אדם נידונים לעשות מאז שהאדם גורש מגן עדן, מתאמצים להתקיים, או יותר נכון נלחמים על קיומם. הם מסתכלים בבזבז בני האדם דרך האמת המוחלטת שלהם וכל כך מתרגזים על טיפשותם של בני האדם שאינם יושבים במערה ולומדים תורה כמוהם, עד שמרוב כעס כל מקום שהם מסתכלים בו עולה באש. אלוהים שמבקש להציל את העולם מהאמת המוחלטת והשורפת של רשב"י ובנו שולח אותם למערה למועד ב'. מה שחז"ל אומרים לנו בעצם זה **שאמת מוחלטת יכולה להתקיים במציאות יחסית רק באמצעים אלימים**. וכך רק לאחר עוד שנים עשר חודש במערה יוצא ר' שמעון עם ההבנה ש"די לעולם בני אני ואתה". שזה בעצם הכרה בכך שמהיופי שבגיוון של המין האנושי נובע שלא כולנו צריכים להיות אותו הדבר. ישנה הרבה יוהרה (היבריס) בכך ש"האמת" היא רק כפי שאני תופס אותה. העולם מסביבנו הוא כל כך מורכב ומושג האל כל כך בלתי נתפס, עד שכל ניסיונותינו הנואשים לצמצם אותו למשהו שיהיה לנו נוח להסתדר איתו עולים ויעלו בתוהו. אלוהים יישאר כנראה לעד מחוץ להבנתנו. וכל מה שנותר לנו בני האדם זה רק האחד את השני כדי ללמוד

את האלוהים ואת דרכיו. הדרך, האמת והחיים הם של כל בני האדם, ועלינו מוטל יהיה לכבד עובדה זו, על אף כל הקשיים שהיא מעוררת. בסופו של דבר הדבר היחידי המוחלט לגבי האמת שאני מבין, זה שהיא תמיד תהיה מאוד ארעית ובלתי ניתנת לבוא לידי מיצויה המוחלט. ועם העובדה הזאת שהיא יחסית, כנראה שנצטרך להסתדר כל משך חיינו החד פעמיים על פני האדמה. ובעצם גם בזה אני לא כל כך בטוח.

דודו פלמה

תיקונים קטנים ו- חוויה מתקנת...

"המאמר" שלי שהתפרסם כאן בשבוע האחרון, הובא מנותק מהקשרו, קטוע ולגמרי לא לעניין, ואף בלא ידיעתו.

הוא התחיל כתגובה זעירה לאיזו כתבה באתר של "אש התורה". הם עסקו שם במליצות מנותקות מהמציאות על "עורף חזק" ואני הגבתי בדיווח אישי מהשטח. האותנטיות קסמה להם, הנה מישוהו מ"שדה-הקרב", התקשרו וראיינו אותי בטלפון ועשו מזה עניין גדול. לא היה זה "מאמר" או קטע ספרותי.

הייתי בתוך- תוכה של ההיסטוריה הקיומית וכך זה גם נשמע. הייתי זקוקה להוציא קיטור, ותו-לא... כשקראתי את הדברים, שהיו קשורים למשהו מאוד ספציפי, מקומי וזמני, מוצגים ב"דברי", במנותק מההקשר,

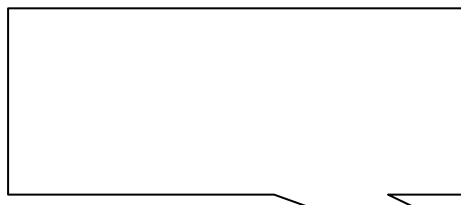
- הרגשתי מפוספסת ואף חשופה, באופן שלא הייתי מעוניינת בו. הם היו מתאימים לאנשי המרכז שלא חוו את המלחמה. ובזמן-אמת. לא-כך רציתי להישמע באוזניכם.

אדרבה, מכל החודש הקשה הזה, הימים והלילות שעשיתי במשק, היו המרגיעים והמחזקים ביותר, למרות קולות המלחמה מסביב. החום, האכפתיות, המשפחתיות – שקיבלתי כאן, הטעינו אותי להמשך הדרך. כפר הנשיא הוא אי-של-שפיות, הוא בית, במלוא מובן המילה,

ועל-כך ~ מלוא הטנא תודות !!!

גילה עמית-דוארי

שנדע ימים טובים - - -

פינתו של אוניל

מדוע סירוס / עיקור חיוניים

סקירה כללית : כלבים וחתולים היו ידידיהם של בני אדם משך אלפי שנים , אולם הביות הוציא בעלי חיים אלה מהסביבה הטבעית שלהם וההתרבות שלהם אינה מבוקרת יותר על ידי טורפים או שטח המחיה שלהם . וכעת אנו נתונים במשבר של התפוצצות אוכלוסין, אשר בו הקורבנות האמיתיים הם מאות אלפי כלבים וחתולים חסרי בית אשר לעתים קרובות מבלים ומסיימים את חייהם הקצרים בסבל נורא רבים מומתים במקלטים . **והמספרים:** כלבה אחת שלא עוקרה וצאצאיה מסוגלים לגרום להולדתם של **67.000** כלבים בתוך שש שנים, חתולה שלא עוקרה וצאצאיה מסוגלים לגרום להולדת **420.000** חתולים בשבע שנים ובקצב שכזה אין פלא שהרחובות מתמלאים בחתולים וכלבים בלתי רצויים לכן , סירוס ועיקור ידידכם על ארבע יסייעו מאוד בחיסול המקור לבעיה זו .

ניידת עיקור/ סירוס

..... כשהמצב יתאפשר ולאור ההצלחה בפעם הקודמת ברצוני להזמין פעם נוספת את הניידת לעיקור / סירוס כלבים וחתולים , לכן כל המעוניין בשרות זה מוזמן לפנות אלי ע"מ להירשם , הגעת הניידת מותנת במספר של לפחות 10 בעלי חיים . להלן המחירים :

150 ₪ הכולל חיסון כלבת + חיסון מרובע אנטיביוטיקה

סירוס / עיקור חתול

ומשככי כאבים

סירוס / עיקור כלבים

עד 6	ק"ג	250 ₪
עד 15	ק"ג	300 ₪
עד 20	ק"ג	350 ₪
מ 20 +	ק"ג	400 ₪

המחיר כולל משככי כאבים + אנטיביוטיקה

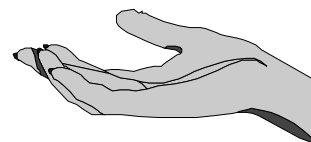
אוניל הכלב / ו דני – 4092

הזמנה

לאירוע משמח שלאחר מלחמה

מסעדת "בת-האיכר" במטולה

נפתחת שוב ומזמינה
את חברי תושבי ובני כפר-הנשיא
לערב שירה בציבור
"בטברנה"

שיתקיים ביום שישי זה 25/8
בשעה 21:30
בחצר המסעדה
הכניסה היא חינם – הפעם לתושבי כפר-הנשיא

אגב למסעדה עצמה
להזמנת מקומות יש להתקשר
טל. 6997177 או לנייד: דני - 8346615-054

יומן מילואים 4

18.08.06

בוקר יום שישי שעה 6 בבוקר משמרת אחרונה לפני שאני יוצא לסופ"ש בבית. מתעורר לאט עם עיניים אדומות קצת נפוחות ומאוד צורבות, מתלבש בירוק שם אפוד ומחזיק בנשק, אקח את המצלמה כהרגלי, לסיור בוקר, בעצם לא אקח את המצלמה, הרי עוד שש שעות אסיים את משמרתי ואסע לי הביתה. המשמרת תהיה משמרת שגרתית ולפני שאפקח עיניים כבר תסתיים ואהיה בדרכי לחופש המיועד.

יצאנו לסיור הבנוי משני רכבים ממוגנים מסוג "האמר" בכל רכב ישנו נהג ושלושה לוחמים (לא לצטט) אשר בכל רגע יזנקו מהרכב עם רעל בעיניים לכל משימה שתעמוד בפניהם. ירדנו לכניסת מטולה שם יש מעין מים עתיק הזורם עוד משנות המאה ה-19, ממנו תושבי האזור היו שואבים מים וחוזרים לבתיהם, מקום נחבא ופסטורלי באמת.

האפוד ביחד עם הקסדה המחוברת מאחריו הופכת בין רגע לכרית מאולתרת, בכל תנאי שטח וגם פה היא תהיה מנוח לראשי בזמן שאירדם לי. למשמע של פכפוך המים ברקע, עוד מעט אני נרדם. חלומות על * 72 בתולות מתחיל לקרום בראשי... מהר תגיעו! קוראים לנו מלמעלה הנהגים, יש אירוע על הגדר במקום בו כוחותינו עושים תצפית.

"הכרית" הופכת לגלימת סופרמן והקסדה על הראש, נשק בהיכון.

בדרך לגדר מעדכנים אותנו שיש רכב המגיע לגדר המערכת המפרידה בינינו ללבנון, רק שבאזור זה אין גדר רגילה, היא נקרעה בזמן המלחמה ע"י טנקים משלנו בהיכנסם לשטח הלבנוני. כרגע ישנה **תלתליה המונחת לאורך כ-70 מטר אפוא שפעם הגדר עמדה. הגענו מהר מאוד רצוי לציין.

שני גברים; אחד כבן 55 והשני כבן 60 אווזו במקל הליכה, עומדים על השביל המוליך לתלתליה.

זהותם לבנונית, הם כבר נחשבים "ישראלים" ולא מהווים את האיום לו נקראנו. לצד התלתליה ישנו חייל שלנו ו-3 חיילים מההאר (הרכב) הראשון שכבר הגיעו אליו. החייל צועק לנו לעצור את שני האדונים מלרדת לתלתליה, אנו מורים להם בתקיפות לעצור במקום. והם עוצרים לרגע. צלצול פלאפון מסוג V3 של מוטורולה אצל האדון בלי המקל הוא נרגש ואף בוכה מדבר בערבית מהירה; התמונה מתבהרת לי, ישנם שני גברים מצד הלבנוני במנוס לכיוון התלתליה, והם צלצלו להגיד לו שהם שם ובאים לכיוונו, האב תופס בחיבוק אחד מחיילנו ונותן לו בבכי נשיקה על הלחי, כאילו בא להגיד לו "תן לי לרדת למטה, אל תעצרו אתנו" וכך כולנו כבר מול התלתלית שם יש צעקות מצידנו לעבר הגברים שבאים באמוק לכיוונו, "וואקפ" (עיצרו) אל תתקרבו יותר, דריכת נשק נשמעת, הם מגיעים לגדר ומראים לנו שאין עליהם נשק או משהו דומה. האבא ואולי זה הדוד (עם מקל ההליכה) בוכים לעברם ונרגשים בצורה שרק ראיתי בסרטים הערביים של ימי שישי.

לא תספיקו להגיד "ג'ק רובינסון" (מי זה?) ושני בניהם מזדחלים בין התלתלית קורעים את בגדיהם, נחתכים בגופיהם אך עוברים את התלתלית והם בצידנו של הארץ, דקה בלבד לקח להם לעבור את "הגדר"... חיבוקים ונשיקות צעקות ובכי הכול בקבוצה אחת, הם בטוחים עכשיו והתאחדו עם אביהם שלא ראו במשך שש שנים. בלי מחשבה שניה אני נותן לאחד מהבנים את תחבושת האישית שלי על מנת שיחבוש את פצעיו ביד המדממת. רב"ש מטולה כבר כאן ומסדיר עניינים. אומר לאב הצד"לניק, תגיעו למשרד שלי ונסדיר הכול. האבא עובר מחייל לחייל לאות תודה, מחבק ונושק ללחי הימנית שלי עם הבעת תודה עמוקה וכמו כן בניו לוחצים את ידי.

ואני מתוסכל, הרי זאת הייתה אמורה להיות עוד משמרת שקטה מלווה בקפה מבושל היטב ולא דרמה מסוג "סרט ערבי" של שישי. למה לא לקחתי עימי את הפאקינג מצלמה, אוף!! התברר לי מאוחר יותר שהאב תושב מטולה ובאמת חיכה הרבה ליום זה.

אם דמעה הייתה בעיניכם, גם לי היה רטיבות בעין בשלב מסוים, אך לא ראו ולא יודעים אז אל תגלו. זה כנראה דבר שקורה לעיתים; שבורחים לבנונים (מסתננים) אל הארץ על מנת להיחלץ מהבוץ הלבנוני או להימלט מחיזבאללה, זה יקרה שוב בעתיד וזה קרה לפני המלחמה דברים חזרו לשגרה כנראה.

זהו, עוד שבוע ואני מסיים המילואים וחוזר לשגרת היום יום בחיי, אולי אשכור פסיכולוג לסדר לי את הראש, ואולי פשוט אמשיך כאילו כלום לא קרה, ואלגום לי תה משובח עם חלב כהרגלי בסביבות 16:00.

במלחמה הבאה "איך להכין קפה משובח כמו שמגישים בסוף ארוחה במסעדה טובה".
גוט שאבס, אנד גוד סאייב דה מלכה.

* 72 בתולות = מה שמובטח לחייל חיזבאללה אם ימות בקרב.

** תלתליה = סליל מתכת משולב בסכינים דמויי פרפר חדים.

"האמר" = רכב ממוגן של צה"ל.

האפי-לוג: היום יום שלישי ה - 22.8 שוב הייתי על הגדר וראיתי משפחה מתאחדת, ממש באותו מקום, כמעט אותו סיפור אך הפעם עם ילדים ובלי דם. הסתיים יפה, ויש לי צילומים (לקחתי מצלמה הפעם!!)

בועז נאי

שיר תקווה

ביצוע: מירי מסיקה
מילים: מיכאל וקנין
לחן: שמעון בוסקילה

היום הזה הוא התחלה
בדף חדש אתה נוגע
ביום הזה תישא תפילה
תדע שיש מי ששומע
אל תוותר מיד
ויש לך מרחק ללכת
אל תוותר מיד
אם לא עכשיו אולי עוד שנה

היום הזה הוא התחלה
תחשוב אתה יכול אחרת
והתשובה לשאלה
בתוכך היא מסתתרת
אל תפחד עכשיו
כי לא אבדה לך הדרך
אל תפחד עכשיו
אם לא היום אולי עוד שנה

עולם מוזר
כולו שלך
כשהתקווה בלב בוערת
יש בדידות
יש כאב
והתקווה איתך נשארת
אל תאבד אותה
תשמור עליה
ומה יהיה מחר
אין איש יודע

היום הזה אתה ראשון
בעצמך אתה בחרת
ביום הזה הניצחון
בעצם זה שלא נשברת
אל תתייאש עכשיו
האמונה אותך שומרת
אל תתייאש עכשיו
גם אם חלפה עברה עוד שנה
עולם מוזר...